

ternes Ønske kan ske Eyldest. Og blandt Fordanserne for disse Grundspekulanter træffer jeg Gang paa Gang den højtærede Justitsminister. Det er muligt, at det er privat, men alligevel er det ikke heldigt, at en Mand privat gør Ting, som han i og for sig samfundsmæssigt set i Virkeligheden neppe vilde billige. Men naar disse Grundspekulationer paa en Maade, enten det nu er direkte paaviseligt eller blot antydet, komme i Forbindelse med den højtærede Minister, kan jeg kun sige, at det er uheldigt, og det viser sig Gang paa Gang.

Jeg vil nu slutte med at nævne disse Sager og med en Forespørgsel til den højtærede Konseilspræsident. Altsaa de 5 Ting, der ere positivt beviste om den højtærede Justitsminister, ere følgende, og dem kan han ikke komme uden om: 1) Han har haft en Forkærlighed for Hr. Oscar Køhler, saaledes at han brød de gældende Principper for offentlige Arbejders Udførelse, Kærlighed for et Firma, der tilmed senere viste sig at være et meget omtvisteligt Firma, en Kærlighed, der strækker sig til dets Fortsættelse, et Aktieselskab, hvis Aktiver i dette Øjeblik ifølge Hr. Winters Brev ere lig Nul, og som ingen virkelig Sikkerhed kan byde. Altsaa, denne Forkærlighed for et enkelt Firma er slaaet fast. 2) Den højtærede Minister benytter sin Magt overfor et Blad som „Midt-dagsposten“ ikke til at gøre Bladet godt og pænt, til at faa Johannes Hansen til at skrive smukke og skønne Artikler eller Søndagsprædikener, ikke til Landets Interesse eller blot til Venstres Interesse — det er dog en legitim Interesse — men til at dække over en sket Svindel. 3) Ministeren er ved Biografteater-Bevillingen — det er den tredje Ting — gaaet udenom Praksis, har taget en Bevilling — hvad han har Lov til — fra nogle, men lader ikke en Del af Udbyttet, 50,000 Kr., tilfalde Statskassen, men giver det til ham nærstaaende Personer, eller rettere sagt til en Bankdirektør Heide, den højtærede Ministers finansielle Ven, nærstaaende Person. Og yderligere er det jo oplyst i Dag, at den højtærede Minister her i Tinget har sagt Ting og Benægtelser, som falde ganske nær ved Grænsen af det, hvor man skiller tilfældig Usandhed fra bevidst Usandhed. 4) Endelig er der som den fjerde Ting, der er fremført mod Ministeren, den Række Sagsanlæg, som han beskylder Politidirektøren for at have gjort, men som jeg er overbevist om, Politidirektøren ikke vilde gøre uden Ministerens Tilladelse. Der kom

nogle Klienter, der vare blevne mishandlede af deres Sagførere, og som derfor maaske brugte stærke Ord — det gøre mishandlede Klienter, det ved jeg; en Sagfører kan irritere sine Klienter slemt, naar han vil være ond imod dem. De komme med Klage til deres Konge, til deres Konges Minister, og han lader det offentlige skride ind imod dem, der ere de svage og værgeløse, til Beskyttelse for en Mand, der i sit Kontor og sin Praksis havde rigelig Styrke til at hjælpe sig selv.

Hertil kommer endelig som det femte Punkt Landbrugslotteriet, Bortgivelse af et Regale af $\frac{1}{4}$ Mill. Kr.s Værdi til Clauson-Kaas, hvor Ministeren sikrer sig selv en anden kvart Million til Uddeling mellem dem, der findes værdige dertil og opføre sig dertil. Jeg spørger Konseilspræsidenten: Kan han billige disse Ting? Mener den højtærede Konseilspræsident, at han, naar Hensyn skal tages til Landets Interesse, til Kravet om god Administration, til det Eksempel, der skal gives Embedsmænd, og som skal gives i den Kamp for offentlig Forretningsmoral, der skal rejses og føres igennem i dette Land, kan billige disse Ting, og kan han i Længden sidde sammen med en Justitsminister, hvis Administration er dømt? (Uro paa Tilhørerpladsen).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Konseilspræsidenten (J.C. Christensen): Det ærede Medlem (Birck) har under denne Forhandling fremsat en Del Paastande, men han har ikke ført Bevis for disses Sandhed, og noget lignende have andre ærede Medlemmer ogsaa gjort, ligesom det ogsaa delvis kun er Gentagelser af andre ærede Medlemmers Paastande, hvad det ærede Medlem her har fremsat. Naar der fremsættes saadanne Paastande, skylder hvert Medlem, der fremsætter dem, at føre Bevis, og i mange Tilfælde, hvor saadanne Paastande fremsættes, uden at der føres Bevis, bør et Medlem være ude af Diskussionen med det samme. Det ærede Medlem har, som sagt, ikke ført Bevis for sine Paastande, og han kommer ikke uden om den Kendsgerning ved at stille Spørgsmaal til mig. Den Forhandling, her har været ført, har ikke givet mig nogen som helst Grund til Misbilligelse overfor min Kollega eller hans Administration, men der er derimod Grund for det ærede Medlem til at føre Bevis for sine Paastande.